

# РЕШЕНИЕ

№ 387

гр. Стара Загора, 29.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,** в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: М. М. Мавродиева  
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова  
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело  
№ 20235500500740 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 - 273 във вр. с чл.124, ал.1 и чл.439, ал.1 и 2 от ГПК.

Делото е било образувано въз основа на подадена в законния 2-седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 8929/19.07.2023г. от ответника- търговския субект „Б.Д.“- АД, гр.С. срещу изцяло негативното за нея първоинстанционно Решение № 336/22.06.2023г., постановено по приключеното гр.д.№ 946/2022г. по описа на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска, с което е бил уважен иска против нея по чл.439 от ГПК на ищеца- пълнолетния български гражданин С. Д. С. от гр.К., \*\*\*, че той не й дължи процесните суми от общо 11 452, 18 лв., ведно със законните последици, поради погасяването им по давност и настъпването на законна перемпция по съдебното изпълнение против ищеца- длъжник. Счита Решението на РС за незаконосъобразно и неправилно, и моли то да бъде изцяло отменено и да се постанови ново, с което да се отхвърли изцяло предявения отрицателен иск по чл.439 от ГПК против нея, със законните последици. Излага подробно фактически и правни аргументира в своя подкрепа, че мотивите на РС за настъпила погасителна давност, поради перемиране на изпълнителното дело, се явявали неправилни и незаконосъобразни, не е бил налице 5- г. период, през който той, като взискател да е бездействал и да не са поискани/респ. извършвани/ изпълнителни действия, прекъсващи погасителната давност за вземането. Счита, че с прекъсването на давността с всяко от горепосочените действия по

изпълнението е започнал да тече срок на нова погасителна давност и този срок не бил изтекъл към момента на предявяване на исковата молба в РС, нито понастоящем. Сочи и поредица от относима спорен нея съдебно практика към казуса. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. Има претенции за разноските си пред двете съдебни инстанции. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния ѝ представител- юрисконсулт, за което представя и Списък за разноските си по чл.80 от ГПК.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен Отговор на въззивната жалба вх.№ 11816/28.03.2023г. от ищеца- пълнолетния български гражданин С. Д. С. от гр.К., \*\*\*, който сочи, че в.жалба е процесуално допустима, но според него е изцяло неоснователна и недоказана, като сочи поредица от фактически и правни аргументи в своя защита. Счита, че правилно РС бил приел, че съгласно чл.433, ал.1, т.8 от ГПК изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 г. В случая изпълнително действие, с което е била прекъсната давността бил запорът върху трудовото възнаграждение на ищеца от 05.12.2007г., от който нямало получени суми, и тъй като след тази дата в период от повече от 2 г. не са били поискани и предприети въз основа на възлагане от вискателя валидни изпълнителни действия, които да прекъснат срока на погасителната давност, то изпълнителното производство по отношение на длъжника се е било прекратило по силата на закона/ex lege/ на 06.12.2009г. на осн. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Независимо, че перемпцията не била констатирана от ЧСИ Р.М., като тази “перемпция“ била по право, като без да има правно значение обстоятелството дали ЧСИ ще се произнесе с нарочно постановление затова или не, понеже актът на съдебния изпълнител имал само констативно, но не и конститутивно действие. Също няма свои нови доказателствени искания пред въззивната инстанция. Претендира разноските си по въззивното дело. В този смисъл е пледоарията на процесуалния му представител- адвокат, като представя и Списък на разноските си по чл.80 от ГПК.

Въззивният съд, като прецени събраните по делото пред РС писмени доказателства, като взе предвид липсата на нови доказателства пред настоящата въззивна съдебна инстанция, по свое убеждение и съобразно разпоредбите на чл.12 от ГПК, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин по делото следното- основният спорен въпрос в процеса е дали е имало или не изпълнителни действия в продължение на минималните 2 г., за да е налице евентуална „перемпция“ и дали е налице изтекла или не обща 5- годишна давност за вземането по изпълнението.

Пред настоящата въззивна съдебна инстанция не са събрани никакви нови писмени и/или гласни доказателства, различни от вече събраните от първоинстанционния РС.

При така установената фактическа обстановка пред РС, настоящия

въззивени съд намира от правна гледна точка следното - при извършената служебна проверка на процесната въззивна жалба, с която е сезиран, настоящият въззивният ОС- Ст.Загора намира същата за процесуално допустима, тъй като тя е внесена за разглеждане в първоинстанционния РС- гр.Ст.Загора, постановил първоинстанционното решение, в законния 2-седмичен срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК и от правно легитимираната страна/ответник/, имаща интерес от въззивно обжалване на това изцяло негативно за него първоинстанционно съдебно Решение.

Обжалваното първоинстанционно Решение е валидно постановено от РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска в кръга на неговата местна и родова подсъдност, като първа съдебна инстанция по установителния иск по чл.439, ал.1 от ГПК. Съгласно правилата на чл.269 от ГПК настоящия въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му - в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото във въззивната жалба. В конкретния случай въззивният съд намира, че обжалваното Решение е процесуално допустимо и валидно постановено, поради което следва да се произнесе по материалноправната същност на спора, изрично изложена в процесната въззивна жалба.

Видно от събраните по делото на РС доказателства, както и от доводите на страните, преценени поотделно и в съвкупност, съдът приема за установено следното :

В своето атакувано Решение РС всестранно, обосновано и законосъобразно е обсъдил всички събрани и приети писмени и гласни доказателства по първоинстанционното дело поотделно и в тяхната съвкупност, съобразил е всички обстоятелства по неговото дело и напълно обосновано е постановил своето Решение, с което е уважил предявения пред него установителен иск и е признал за установено по иска с право основание чл.124, ал.1 във вр. с чл.439 от ГПК, че ищецът не дължи на тогавашния взискател "О.Ф.Б."- ЕАД съответните суми от 8683, 98 лв. главница, 1557, 82 лв. за законна лихва върху главницата, 436, 81 лв. санкционна лихва към 02.11.2007г. и законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението му до окончателното изплащане, както и 773, 57 лв. за съдебни разноски. Те са по издадения изпълнителен лист от 16.11.2007г. по приключеното ч.гр.д.№ 2007/2007г. по описа на РС- Казанлък, въз основа на който е било образувано второто процесно изп.д.№ 20218670400241 по описа на ЧСИ Д. Д., рег.№ 867 на КЧСИ, с район на действие ОС- Ст.Загора, поради погасяването им по давност. Напълно обосновано, законосъобразно и правилно РС е осъдил, съобразно с изхода на делото, ответното дружество/взискател/ да заплати изцяло направените от ищеца/длъжник/ разноски по гр.дело. Поради което и в този смисъл процесната въззивна жалба се явява изцяло неоснователна и недоказана. В тази връзка РС подборно и задълбочено е изследвал и обсъдил всички приети по делото писмени доказателства за осъществените действия по първоначално образуваното изп.д.№ 343/ 2007г. на ЧСИ Р.М.- С.З. и по повторно

образуваното изп.д.№ 241/2021г. на ЧСИ Д. Д.- гр.К., и мотивирано е оценявал тяхното фактическо и правно отношение съответно към процесуалната перемпция и погасителната давност.

Изцяло мотивирано, обосновано и правилно РС е приел, че съгласно нормата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят/въззивник/ не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на поне цели 2 г. непрекъснато. В конкретния казус изпълнителното действие, с което е била прекъсната давността се явява запорът на 05.12.2007г. върху трудовото възнаграждение на длъжника/въззиваем/, което той е получавал от „Алустил“, като от този наложен от първия ЧСИ запор няма получени и постъпили никакви суми и няма никакви плащания по изпълнителното дело. След тази дата/05.12.2007г./ в интервал от повече от 2 г. безспорно не са били поискани от тогавашния вискател, нито са били предприети въз основа на възлагане на първия ЧСИ от вискателя валидни изпълнителни действия, които евентуално да прекъснат срока на общата законова погасителна давност. Поради което напълно законосъобразно образуваното и тогава висящо изпълнително производство по отношение на длъжника /въззиваем/ е било прекратило *ex lege* на 06.12.2009г. съгласно разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, макар че перемицията по изпълнението не е била своевременно констатирана от първото ЧСИ Р.М.. Съгласно задължителното за страните и за съда съгласно чл.130, ал.2, пр.1 от ЗСВ ТР № 2/26.06.2015г. по т.д.№ 2/2013г. на ОСГТК на ВКС- София, прекратяването на изпълнителното производство на осн. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, поради т.н. “перемпция“ е по право, по силата на самия закон/*ex lege*/, без да има никакво правно значение обстоятелството дали ЧСИ ще се произнесе за това „перемиране“ с изрично Постановление за това или не. Като безспорно се приема, че актът на съдебния изпълнител има само констативно, но не и конститутивно действие. Същевременно съгласно многобройната относима и актуална съдебна практика, че отмяната на ППВС № 3/1980г. поражда действие от датата на обявяване на ТР № 2/26.06.2015г. и се прилага единствено от тази дата и само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, не и за такива като тях, приключили преди това.

В конкретния случай изпълнителното производство е било образувано и впоследствие прекратено *ex lege* на 06.12.2009г./ спрямо длъжника /въззиваем/ при действието на тогава валидното ППВС № 3/18.11.1980г. със задължително тълкуване разпоредбата на чл.116 от ЗЗД, като същото е приложимо в отношенията между страните по изпълнението и по делото, и ЧСИ до последващата му отмяна с ТР № 2/26.06.2015 г. С оглед даденото в ППВС № 3/18.11.1980г. тълкуване погасителната давност се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, а докато трае изпълнителното производство същата и спира.

Следователно с образуването на първото изпълнително дело и по- късно с налагане на запора върху трудовото възнаграждение на длъжника/въззиваем/

на 05.12.2007г., взыскателят е прекъснал теченето на давностния срок, и същият е спрял до прекратяването на производството, поради настъпила процесуална перемция по силата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, с изтичането на повече от 2 г. от тази дата занапред. Изпълнителното производство по първото изп.д.№ 343/2007г. по описа на ЧСИ Р.М. е прекратено „ex lege“ на 06.12.2009г.

Същият изп.лист е бил издаден в полза на заявителя „Б.Д.“- ЕАД, гр.С. и по- късно, след образуване на първоначалното изп.д.№ 343/2007г. по описа на ЧСИ Р.М., „Б.Д.“- ЕАД е прехвърлила/цедирала/ вземането си на друг правен субект/втория взыскател/ „О.Ф.Б.“- ЕАД, като съобщението е било изпратено до известния му адрес на длъжника С. С., но същото е било върнато невръчено, поради което за тази цесия той не е бил надлежно уведомен.

В тази връзка РС напълно мотивирано и правилно е установил и постановил, че законния 2- годишен за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение, включително доброволно при евентуално постигнато споразумение между страните. Предвид което осъществяването на всички изпълнителни способности е приключило (независимо успешно или безуспешно), или поисканите не могат да се осъществят по причина, за която взыскателят отговаря- примерно не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане. Напълно мотивирано и правилно РС е приел, че в периода от 05.12.2007г. до 05.12.2009г. включително няма поискани от взыскателя /въззивник/ по първото изп.д.№ 343/2007г. по описа на ЧСИ Р.М. изпълнителни действия, няма и не е налице никакво възлагане от взыскателя към ЧСИ по реда на чл.18 от ЗЧСИ.

В тази връзка изпълнителното действие от ЧСИ Р.М. насрочен опис на движими вещи на 03.06.2009г. не е прекъснал нито законния 2- годишния срок за настъпване на процесуалната перемпцията, нито погасителната давност/обща 5 г-. и кратка 3 г./, тъй като това действие не е валидно действие на принудително изпълнение, понеже не се е стигнало до реален опис на вещи. Съгласно константната относима по казуса съдебна практика, нереализираните изпълнителни способности се приравняват на такива изоставени от взыскателя, и се считат за неизвършени. За прилагане на този изпълнителен способ /опис на вещи/ липсва искане от страна на тогавашния взыскател, липсва и каквото и да е възлагане по реда на чл.18 от ЗЧСИ, с което ЧСИ да е овластена да определя конкретния начин на принудително изпълнение. Също така взыскателят /въззивник/ не е внесъл такси и разноски за осъществяването му и тези действия на ЧСИ не са били потвърдени изрично от взыскателя, който също така не е проявил е нужната активност по смисъла на закона.

По принцип, за да е релевантно това изпълнително действие за прекъсване на законовата давност, следва да е налице предприемане на действия по принудително изпълнение от ЧСИ чрез реализиране на редовен изпълнителен способ, тъй като нередовния изпълнителен способ не може да

прекъсва законовата давност. И тъй като каквото липсва каквото и да е искане от страна на вискателя за извършване опис на движими вещи, липсва и възлагане от вискателя към ЧСИ по реда на чл.18 от ЗЧСИ, насроченият опис по инициатива на самия ЧСИ се явява в противоречие с чл.18 от ЗЧСИ, изрично предвиждащ възлагане на ЧСИ за определяне начина на изпълнение. Следователно ЧСИ М. безспорно е действала извън своите нормативно регламентирани правомощия и насроченият опис не представлява валидно изпълнително действие, което да доведе до прекъсване, както на законната погасителна давност, така и на 2- годишния срок, в който настъпва процесуалната перемпция в изпълнението. Предвид което в процесния случай безспорно не е налице извършено валидно изпълнително действие, което да е довело до правните последици на чл.116, б.,в” от ЗЗД.

Предвид задължителното разрешение по т.10 от ТР № 2/26.06.2015г. по т.д.№ 2/2013г. на ОСГТК на ВКС- София, кредиторът /вискател/ следва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес, като внася съответните такси и разноси за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Когато вискателят /въззивник/ безспорно не е поискал никакво извършването на каквито и да са изпълнителни действия в продължение на повече от 2 г., изпълнителното производство се прекратява по силата на самия закон /екс леге/, а ЧСИ/и първия, и втория/ може единствено и само да прогласи със свое Постановление вече настъпилото по силата на закона прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно- релевантни факти. Ето защо самият Закон санкционира бездействието на кредитора /въззивник/ с прекратяване на изпълнителното производство, като в конкретния случай се установява, че вискателят по първото изп.д.№ 343/2007г. по описа на ЧСИ Р. М. не е проявявал постоянна активност, искайки от ЧСИ да извършва нови действия по изпълнението, искането да е ставало преди да е изтекъл 2-г. срок, предвиден в разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Безспорно последният валидно реализиран изпълнителен способ е предприемане действие по налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника/въззиваем/ на 05.12.2007г., поради което изпълнителното производство по изп.д.№ 343/2007г. по описа на ЧСИ Р. М. е било отдавна прекратено ех lege още на 06.12.2009г. и не е било възобновявано по това изп.дело и до сега.

Напълно законосъобразни, обосновани и правилни са фактическите и правните изводи на РС, че с последващо заповорно съобщение, изхождащо на 17.08.2011г. от ЧСИ Р. М. за налагане заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника/въззиваем/, не е прекъсната законната погасителна давност, тъй като до реално налагане на заповор не се е стигнало тогава- трудовото правоотношение е било прекратено преди осъществяването му, а и действието е извършено по вече перемирано изпълнително дело. Наред с това липсва по делото каквото и да е искане от страна на вискателя/въззивник/ за

извършване на това изпълнително действие, като също така няма и никакво пряко или косвено направено възлагане по реда на чл.18 от ЗЧСИ, поради което второто заповорно съобщение от 17.08.2011г. не представлява никакво валидно изпълнително действие.

Защото за да бъде прекъсната погасителната законова давност, следва да е осъществено реално налагане на заповора, какъвто очевидно не е настоящия казус. И тъй като липсва каквото и да е искане от страна на вискателя /въззивник/ за налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника /възвиваем/. Поради което липсва и валидно направено възлагане по законовия реда на чл.18 от ЗЧСИ, изходящо от вече перемираното изп. дело заповорно съобщение от 17.08.2011г. по инициатива на ЧСИ, е в противоречие с разпоредбата на чл.18 от ЗЧСИ, който предвижда изрично възлагане от вискателя на ЧСИ за определяне начина на принудителното изпълнение, ЧСИ е действал извън своите законови правомощия, и поради това то не представлява валидно изпълнително действие, което да доведе до прекъсване на законовата давност. Понеже, за да е то релевантно за прекъсване на давността, следва да е налице предприемане на действия по принудително изпълнение от ЧСИ чрез реализиране на редовен изпълнителен способ, тъй като нередовния изпълнителен способ не прекъсва по никакъв начин законовата давност.

В тази връзка напълно мотивирано, законосъобразно и правилно РС е приел, че след прекратяване на изпълнителното производство по отношение на длъжника /възвиваем/ С. Д. С. на 06.12.2009г. е започнала да тече нова погасителна законова обща 5- годишна давност по смисъла на чл.110 от ЗЗД за вземанията за главница и разноси, която е изтекла на 06.12.2014г. и нова специална 3- годишна погасителна давност по смисъла на чл.111, ал.1, б.„в“ от ГПК за вземанията за лихви /редовна и санкционна/, която от своя страна е изтекла още на 06.12.2012г. Правилен, обоснован и законосъобразен е фактическият и правен извод на РС, че изтеклата към тези две дати обща и специална погасителни давности, изключва правото на принудително изпълнение след тях. Поради което последващите изп. действия по изп.д.№ 343/2007г. по описа на ЧСИ М. и след конституирането на ответника /длъжник/, като вискател на 11.01.2016г. изпълнителни действия по отношение на ищеца С. С., така и предприетите действия по принудително събиране на сумите по образуването на 06.08.2021г. ново изп.д. № 241/2021г. по описа на втория ЧСИ Д. Д., представляват фактически и правни действия, предприети от новия вискател/въззивник/ „О.Ф.Б.“- ЕАД след изтичане и на двата давностни срока по чл.110 и по чл.111, ал.1, б.„в“ от ЗЗД. Също така всички плащания /включително и доброволно направените/ са се осъществявали след погасяване на вземанията по давност, и затова те нямат ефект върху нея. Като юридически факт погасителната давност представлява период от време, през който носителят на правото /вискателя/ бездействия и това поражда субективно право в полза на длъжника чрез волеизявление да погаси правото на ищеца на принудително изпълнение.

Поради това РС обосновано и правилно е приел, че предявеният отрицателен установителен иск по чл.124, ал.1 и чл.439, ал.1 и 2 от ГПК се явява напълно основателен и доказан, поради което го е уважил изцяло, със законните последици от това. В тази връзка съответно процесната въззивна жалба се явява напълно неоснователна и недоказана, и следва да се отхвърли, ведно със законните последици от това.

В тази връзка настоящият въззивен съд препраща и към мотивите на Решението на първоинстанционния РС по реда на чл.272 от ГПК.

Относно разноските по делото пред настоящата въззивна инстанция-предвид изхода на спора пред ОС, с оглед цялостното потвърждаване на атакуваното Решение на РС, изричното искане на въззиваемия и с оглед представения от него Списък с разноските му пред ОС- Ст.Загора по чл.80 и чл.81 от ГПК, въззивникът следва да бъде осъдена да заплати на въззиваемия неговите разноски по въззивното дело за възнаграждение на 1 бр. адвокат-повереник в размери на претендираните общо 2 000 лв., които с оглед направеното възражение за „прекомерност“ по смисъла на чл.78, ал.2 и 5 от ГПК от въззивника, следва съгласно чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/МРАВ/ на ВАС-София при процесен материален интерес от общо 11 452, 18 лв. да бъде редуцирано до минималните нормативно определени 1 431 лв., със законните последици от това.

С оглед цената на иска и резултата пред въззивния ОС- Ст.Загора, настоящото въззивно съдебно Решение съгласно разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1, пр.1 от ГПК може да се обжалва в 1- месечен срок от връчването му на всяка от страните, чрез въззивния ОС- Ст.Загора пред ВКС- София.

Ето защо предвид всички гореизложени мотиви и на основание чл.272-273, чл.124, ал.1 и чл.439, ал.1 и 2 от ГПК, въззивният Окръжен съд-Ст.Загора

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** изцяло Решение № 336/22.06.2023г., постановено по гр.д.№ 946/2022г. по описа на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска.

**ОСЪЖДА** „Б.Д.“- АД, гр.С., ЕИК- \*\*\*, със седалище и адрес на управление в гр.С., \*\*\* да заплати на С. Д. С.- ЕГН \*\*\*\*\* от гр.К., \*\*\*\*, \*\*\* сумата **1 431** лв./хиляда четиристотин тридесет и един лева/ разноски по делото за възнаграждение на един адвокат пред въззивната инстанция.

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва в **1- месечен** срок от връчването му на всяка от страните, чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС- София.

Председател: \_\_\_\_\_



**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_